

FRANCESC PIFARRÉ

El món perdut

Dibuixos de Maria Blanch

25^{anys} llegint junts

Pagès editors
LLEIDA, 2015

© Francesc Pifarré Esquerda, 2015
© dels dibuixos: Maria Blanch Santacana, 2015
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2015
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: març de 2015
ISBN: 978-84-9975-599-1
DL L 328-2015
Impress a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

—﴿ impress a **lleida** ﴾—

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

Capítol 1

UNA AVENTURA INESPERADA

El David estava content perquè avui era un dia ben especial, de fet, el dia més especial i esperat de tot l'any. L'acabament de curs! I això volia dir que començaven les vacances...

Pel David, com quasi tots els nens, les vacances eren una època meravellosa, sense horaris, sense deures... Les vacances, per en David volien dir: respirar, relaxar-se, gaudir. El David havia vist aquestes paraules feia un any a la muntanya, en un cartell que anunciava un hotel, i des de llavors sempre que estava massa atrafegat pels exàmens o els deures pensava el mateix: ja arribaran les vacances i podré "respirar, relaxar-me, gaudir".

Ell era un nen tranquil, molt treballador i a l'escola treia molt bones notes. Era un nen molt conciliador, li agradava ajudar a resoldre conflictes i al col·legi era amic de quasi tota la classe, però en el fons sols tenia un amic en el qual confiava de veritat. Li agradava molt llegir i molt poc els esports. I la seva afició preferida, a més dels llibres i les "maquinetes" era resoldre enigmes i problemes. De gran volia ser investigador, per resoldre els grans enigmes de la ciència, però pensava que tampoc no estaria malament ser explorador, per voltar per tot el món i viure aventures, encara que no quedessin gaires llocs per explorar en el món.

Malgrat agradar-li força l'escola, preferia les vacances. Aquell dia estava tan content perquè era l'últim dia de curs i l'últim dia de primària. L'any següent ja entraria a l'ESO, i això el feia molt feliç.

Els pares els preparaven cada any vacances diferents, feien molts viatges i descobrien un munt de coses noves. Segur que aquell any era especial i seria un viatge més

meravellós que mai. Encara no havien decidit on anirien de vacances i el David s'imaginava algun lloc fantàstic, potser a París, a Londres, a Florència o fins i tot a Nova York... Ell pensava en llocs com aquests, no s'imaginava llocs aïllats i perduts, sense fama.

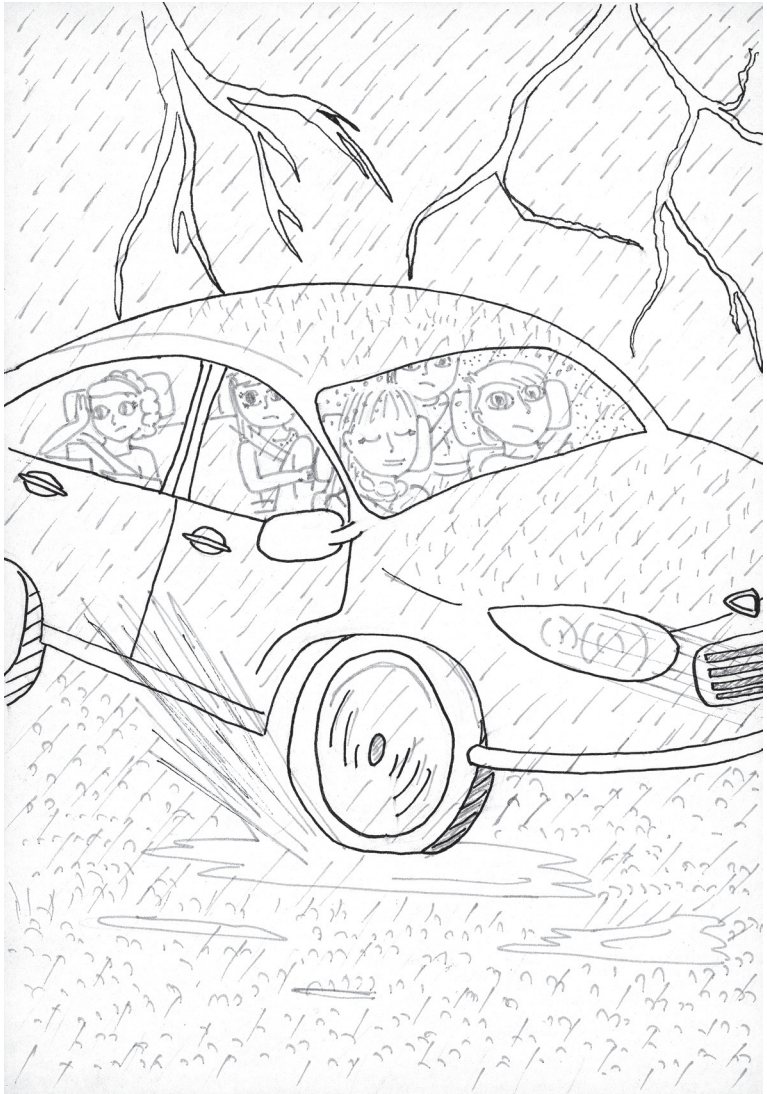
Com que aquella tarda els seus pares no eren a casa es va posar a mirar la televisió. Aquest era uns dels seus *hobbies* i una de les coses que més li agradava fer quan estava avorrit. L'únic problema era la seva germana, l'Anna.

Els dos germans no s'assemblaven en res físicament. Si els mirassis a primera vista no sabries que eren germans i molta gent s'estranyava quan se n'assabentava. No era tan sols per l'aspecte físic, sinó que de caràcter eren ben bé el contrari. Semblaven mal barrejats...

L'Anna era d'estatura baixa, cabells rossos i ulls clars. Era molt activa i no parava quieta ni quan dormia. Era molt eixerida i treia unes notes molt bones i tothom la tenia d'angelet. Tothom menys el David, és clar.

Era molt esforçada i si es proposava una cosa era quasi impossible fer-la canviar d'opinió. Si no ho aconseguia feia una gran enrabiada que podia durar fins a una hora. Alhora era molt valenta i agosarada, sempre intentava fer coses noves, pujar dalt dels arbres, entrar en edificis abandonats... i sols tenia una por, tenia pànic a les aranyes, cosa que anava molt bé perquè pogués ser torturada pel seu germà. Les seves aficions eren el tennis, el piano i fer la vida impossible al David.

Aquest, que li portava dos anys, tan tranquil i assossegat com era, ningú no diria mai que era el germà de l'Anna i de la seva fama de no parar quieta. El David preferia llegir que moure's, era alt, amb un cabell negre com el carbó i uns ulls igual de foscos. Com hem dit abans li encantaven les llengües i treia les millors notes de la classe en aquesta assignatura, però les pitjors en educació física. Ell no es podia separar dels llibres i les maquinetes, mentre que l'Anna no aguantava estar-se quieta en res. Si anés a viure en un lloc com el desert, en el qual no hi ha electricitat, no sabia què faria. Bé, s'emportaria un

munt de llibres, una pila enorme de llibres, i així podria sobreviure.

De fet, el David volia viure alguna d'aquelles aventures fantàstiques que li agradava llegir, plenes de batalles, herois i heroïnes, llocs meravellosos i personatges estranys. Almenys quan viatjaven podia imaginar-se aventures en aquells llocs, llegia llibres d'història i buscava quines coses hi havien passat. No podia aguantar l'emoció per conèixer on anirien aquell estiu, tan bon punt ho sabés començaria a buscar informació, llegendes i llocs especials per visitar.

Per això se li feia més llarg el moment que arribessin els pares, i mentrestant havia de suportar l'Anna, que aquell dia no feia una excepció, amb allò de fer-li la vida impossible. Es va passar una hora i quart fent-li la punyeta, fins que el David es va cansar d'aguantar-la i va decidir portar-la a la terrassa i deixar-la allí tancada amb la Kiva, el seu conill.

La Kiva era un conill d'angora que vivia a la terrassa del seu pis. Si entrava a dintre de la casa no podien deixar de vigilar-la perquè s'ho cruspia tot, principalment els cables i les cortines. Però era ben feliç vivint a fora, tenia una caseta, amagatalls i corria amunt i avall. Li encantaven les verdures i això ajudava el David, quan no es podia acabar la pastanaga o la mongeta verda, s'ho posava a la butxaca i després sortia a donar-li a la Kiva. Li havien regalat al David quan era ben petit, ell ni se'n recordava, i el curiós és que no semblava que la Kiva es fes vella, tenia sempre la mateixa alegria i vitalitat.

Una estona després tornava a estar avorrit i va tancar la televisió. Ho va fer per diverses raons: la primera, que no feien res interessant; la segona, que sense l'Anna, tan silenci i calma començaven a ser avorrits, i la tercera, que no podia parar de pensar en les vacances.

Sí, a les vacances també arribava la seva cosina Maria, a la qual portava tant de temps esperant. La Maria vindria a passar les vacances amb ells perquè els seus pares marxaven a Amèrica per motius de feina i no podia imaginar una millor companyia.

Ben aviat, van arribar els pares del David, que havien anat a buscar la Maria, i van interrompre els seus pensaments. La Maria va córrer a abraçar el seu cosí, es veien molt poc, però com que ella no tenia germans, el David i l'Anna eren germans per a ella, o almenys el que ella es pensava que eren els germans.

La Maria s'assemblava bastant al David: tenia el cabell negre i uns ulls igual de foscos. Era baixeta i menuda, però tenia molt caràcter. Ella sí que era estudiant i treia bones notes. Era la millor de la seva escola i els seus cosins pensaven que l'acabarien avançant de curs. Era una nena tranquil·la però ningú no imaginaria el mal geni que sabia tenir. Li encantaven els animals, sobretot les balenes i els gossos, i si veia algú maltractant molt un animal es transformava en una fera. Va arribar a denunciar un home per això. De gran volia ser veterinària i viure enmig d'un bosc, envoltada de gossos i cavalls i prop d'un llac, on hi viuria una balena. El David havia intentat explicar-li un i un altre cop que era impossible allò del llac i la balena, però mantenia el seu somni dient: "Els somnis, són somnis, no?" La Maria semblava més la germana del David que la seva cosina, ja que s'assemblaven molt més que amb l'Anna.

Després de rescatar l'Anna de la terrassa i que el David rebés el discurs i el càstig corresponents per deixar-la allà tancada, els nens ben aviat es van posar a xerrar per posar-se al dia de tot el que havia passat. El David estava molt emocionat amb el seu final de curs i les altres dues amb les vacances.

Mentre, els pares feien trucades i consultes a Internet. De tant en tant miraven la guia telefònica per saber el número de telèfon de la següent persona que havien de trucar.

Parlaven de moltes coses, com les notes de final de curs, dels amics i amigues, del Facebook... Però sobretot de les vacances. Tots tres tenien més o menys les mateixes idees sobre el tema: llocs interessants i famosos, monuments importants, hotels ben bonics... Però sobretot molta diversió.

Unes hores després els pares els van cridar per anar a sopar, tenien lleties i peix, aquest no semblava un bon principi... Només arribar ja van cridar, impacients:

—On anirem de vacances? Ho sabeu ja? —van preguntar quasi a l’instant que es van asseure a taula. Els pares feien cara de secret...

—Ho volem saber ja!!! —van cridar els nens.

—Sí, ja ho sabem —va dir el pare, una mica espantat per tanta velocitat.

—On, on? —van demanar els nens amb un to de veu que no admetria evasives al tema.

—Anireu a... —va dir el pare.

Els nens estaven tan emocionats que no es van adonar que el pare havia dit “anireu”. Només el David va recaure en el petit detall i un pensament li va creuar la ment: “Oh no!, no havien dit «anirem.»” No va tenir temps de dir res abans de que acabessin la frase.

—A casa dels avis! —va acabar la mare, simulant entusiasme per a animar als nens.

—Què?! Oh no!!! —van cridar els nens. Els pensaments del David s’havien fet realitat.

—No exagereu tant, que ja tenen telèfon! —va dir el pare amb ironia.

Els nens no s’ho podien creure. No és que no volguessin veure els seus avis, els estimaven moltíssim i eren molt simpàtics (excepte quan els despertaves de la migdiada), no, el problema era que els avis vivien a la prehistòria.

La casa dels avis era al mig del camp, en una masia centenària perduda enmig de camps d’oliveres i ametllers. Estaven a deu quilòmetres del poble més proper i s’hi arribava per un camí ple de pols i de pedres que semblava que no s’acabava mai i es feia etern. Era tan aïllada que no hi arribaven sorolls de la resta del món i sols s’escoltava el soroll dels grills.

La masia era feta de pedra i estava plena de racons amagats. Un cop, quan l’Anna era petiteta, van jugar a fet i amagar i no la van trobar fins a l’hora de sopar, l’Anna

es va estar quieta en un racó durant tres hores! Va sortir perquè estava morta de gana però com que s'havia adormit al racó no sabia l'hora. A vegades quan portaven un amic de la ciutat a passar un cap de setmana, als nens de fora la casa els feia por. Hi havia dos llocs que atemorien sobretot els nens: l'habitació dels monstres i les golfes.

L'habitació dels monstres era un espai que quedava a sota l'escala, fosc i humit, ple de teranyines i rates, que requeria molta valentia entrar-hi. Era la prova de foc quan arribava un nen nou: si era capaç de superar la prova i entrar en aquella estança, era un valent i mereixia jugar amb ells.

L'altre racó especial eren les golfes, allí no hi havia foscor però es podia percebre una atmosfera especial, la llum es filtrava entre les poques finestres polsegoses i semblava com si el temps s'aturés, i a vegades era com si s'escoltés sorolls llunyans i màgics que feien posar la pell de gallina. Els nens només hi havien anat un cop ja que ho tenien totalment prohibit. Els avis deien que el terra era perillós i es podia enfonsar. Era veritat que aquella terra de fustes ben estranyes era antic, però el David no s'ho creia del tot.

Als nens els encantava anar a la casa dels avis, els caps de setmana o algun pont, o per Setmana Santa, però no durant les vacances! Les vacances eren per fer aventures i explorar llocs nous i descobrir ciutats apassionants, no per estar tancats en una masia tranquil·la i aïllada del món, on no passava mai res de res.

I ben aïllada, perquè el problema és que la casa no tenia quasi res modern, però quasi res.

Cuinaven amb fogons de llenya i l'electricitat per a la il·luminació de la casa arribava molt minsa, amb la qual cosa quan es feia tard havien d'anar a dormir perquè no es veia res. Era tan minsa que no es carregaven ni els aparells elèctrics ni les maquinetes, amb la qual cosa quan s'acabaven les bateries s'acabaven les maquinetes. Pel que deia el pare, ara ja tenien telèfon. Aquella antiguitat podria anar al Guinness dels records. Només hi havia una

casa igual d'antiga: la dels veïns, que també tenien un nét que es passava el dia allí tancat.

—Almenys hi haurà el Marc —va dir la mare.

El Marc era el nét dels veïns.

—Per quan temps serà? —va preguntar l'Anna.

—Doncs jo diria que... potser seran uns dos mesos —va dir el pare dubtant a l'hora de dir-ho i esperant una queixa.

—Dos mesos!!! Això és massa!!! No podrem sobreviure allí dos mesos!!! —es va queixar el David.

—Almenys hem aconseguit que us deixin endur la Kiva —va dir la mare per a convèncer els nens i calmar una mica les coses.

—Sí, perquè es mengi les verdures de l'hort i ens donin la culpa a nosaltres —va replicar el David.

—Si t'agrada tant jugar amb les maquinetes carrega la bateria al màxim —va suggerir el pare, que començava a estar enfadat.

—D'acord —va remugar el David, notant que no hi havia res a fer.

Les vacances perfectes del David s'havien esguerrat del tot. La seva il·lusió de viure aventures, de conèixer llocs nous s'havia evaporat. L'Anna es va quedar força trista i la Maria, bé, la Maria, amb estar amb els seus cosins ja era feliç, però la casa dels avis sempre li havia fet una mica de por.

No hi havia ningú content amb aquelles vacances. Bé, no exactament, algú se n'alegrava molt, en realitat l'única contenta era la Kiva, ja que amb el seu pèl marró es podia colar a l'hort i menjar-s'ho tot. En aquests casos els avis donaven la culpa als nens, quan, en realitat, ni els agradaven les verdures.

Els nois pensaven que les vacances serien horribles, llargues i avorridíssimes, però s'equivocaven de mig a mig...

ÍNDEX

Capítol 1. Una aventura inesperada	7
Capítol 2. A casa dels avis	15
Capítol 3. Un món perdut	25
Capítol 4. Una troballa estranya.....	35
Capítol 5. El tiet desaparegut.....	45
Capítol 6. La primera batalla	55
Capítol 7. El Rei de les Ombres.....	67
Capítol 8. Comença el viatge	79
Capítol 9. El pitjor enemic al desert	91
Capítol 10. El desè regne, Aurora.....	103
Capítol 11. La batalla final.....	115
Capítol 12. Un final i un nou inici	127